#ПрофспілкаЦеМи

Все життя – на комбінаті

Шахтар – не просто професія. Це – покликання для сильних. Надскладні підземні умови, відсутність сонячного світла, постійний гуркіт техніки та важка фізична робота не лякають людей, що його обирають. Навпаки, щоденні випробування загартовують їхній дух.

От – історія одного з представників трудового шахтарського братства: ветерана праці АТ «Кривбасзалізрудком», механіка дільниці №55 (з технічного обслуговування імпортної техніки) шахти «Криворізька», члена ПМГУ Олександра Москальця.

Кореспондентка служби інформації комбінату Діна Долгова познайомилася з ним за завдяки голові цехкому шахти Юрію Яковенку – і не могла не поговорити з чоловіком, який присвятив підприємству фактично все життя. Він розповів:

– Мій професійний шлях розпочався одразу після закінчення школи. Спочатку я влаштувався на роботу, став членом профспілки, а вже потім здобував освіту. Працював гірником підземним, згодом, після відповідних курсів, опановував слюсарну справу на дільниці №15 (нарізних робіт) Рудоуправління імені Кірова ВО «Кривбасруда». Разом з колегами електрослюсарями ми ремонтували і обслуговували перфоратори, скреперні лебідки, трубопроводи та інше обладнання.

Після року роботи на шахті вступив до Криворізького гірничорудного інституту, який закінчив за спеціальністю «Електрифікація та автоматизація гірничих робіт». Працюючи на горизонтах з 775 метра до 955 метра, пізнавав тонкощі обраної справи, навчався у старших і досвідчених колег, підвищував свій розряд. Через деякий час вже обіймав посаду механіка.

У 1997 році перевівся на шахту «Родіна» (наразі – «Криворізька»), де працюю донині. Наша дільниця №55 (з технічного обслуговування імпортної техніки) – дуже перспективна. Адже саме ця техніка – навантажувальні машини і бурові карети – можуть значно пришвидшити нарізні й гірничопідготовчі роботи, сприяти розвитку комбінату. Працювати на них швидко, легко і безпечно. На жаль, зараз катастрофічно не вистачає людей, тож я ще й тісно співпрацюю з дільницею №5 (очисних робіт), де ремонтую гірничу техніку.

Свою справу я люблю. Кілометрові глибини мене ніколи не лякали, навпаки, цікаво було досліджувати підземний світ Кривбасу. Важкувато було хіба що вивчити всі гірничі виробки і дорогу до свого робочого місця. Але і це згодом прийшло. В мене були прекрасні наставники. Тонкощам професії електрослюсаря (слюсаря) чергового та з ремонту устаткування мене навчав механік Володимир Бульба. Він дав мені гарну базу для старту, пояснював всі технологічні процеси та принципи роботи гірничого обладнання.

Головне у моєму ділі – оперативність, адже всі процеси в шахті тісно пов'язані між собою. Якщо зупиниться одна ланка, інші без неї не зможуть працювати. Мабуть, це відображається і на атмосфері в колективі. Я провів на нашому підприємстві все життя і жодного разу про це не пожалкував. Навіть зараз, коли ситуація вкрай складна, – все одно комбінат мені рідний.

За довгі роки я звів знайомство з людьми з різних дільниць «Криворізької» – очисних, нарізних, водовідливу, електромонтажного обладнання, фахівцями з інших підрозділів комбінату. І можу сказати, що всі вони – сумлінні, відповідальні та дружні, допомагають одне одному і ніколи не залишать в біді.